

DEMİR DUL

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
USA TODAY BESTSELLER

- The Indigo, Yılın #1 Numaralı Genç Yetişkin Kitabı, 2021
- Barnes and Noble, Yılın Genç Yetişkin Kitabı Ödülü Kazananı, 2022
- Amy Mathers, Genç Yetişkin Kitabı Ödülü Kazananı, 2022
- Arlene Barlin, “En İyi Bilimkurgu ve Fantezi” dalında Yılın Ödülü, 2022
 - Andre Norton Nebula Ödülü Finalisti, 2021
- “En İyi Genç Yetişkin Kitabı” dalında Lodestar Ödülü Finalisti, 2022
- “En İyi Genç Yetişkin Romanı” ve “İlk Roman” dallarında Locus Ödülleri Finalisti, 2022
- Book Riot’un “Tüm Zamanların En İyi 20 Bilimkurgu Kitabı” listesinde
- New York Halk Kütüphanesi, Gençler İçin En İyi Kitap, 2021

ÖVGÜLER

“Kesinlikle destansı. En çılgın hayallerimin tarihi esintili, fütüristik bilimkurgusu. *Demir Dul*, dev mekanizmalar ve tavizsiz karakterlerle dolu bir dünyaya balıklama dalıyor. Xiran Jay Zhao’nun kaleminin acımasız güzelliği, beni son sayfasına kadar bu kitaba esir etti.”

—CHLOE GONG, *New York Times* çoksatan yazarı

“Bir kitabın ilkel çığılı gibi yankılanan *Demir Dul*, tüm bu öfkeyi ve daha fazlasını, titiz bir tempo ve parlak bir dünya inşası ile birleştirerek, muazzam bir destansı anlatı haline geliyor.”

—E.K. JOHNSTON, *New York Times* çoksatan yazarı

“*Demir Dul*’da Zhao, dudak uçuklatan aksiyonu ve erdemli, boyun eğmeyen kadın kahramanıyla heyecan verici, acımasız bir hikâye yaratıyor. Zetian durdurulamaz; ona tezahürat yapmamanız için size meydan okuyorum.”

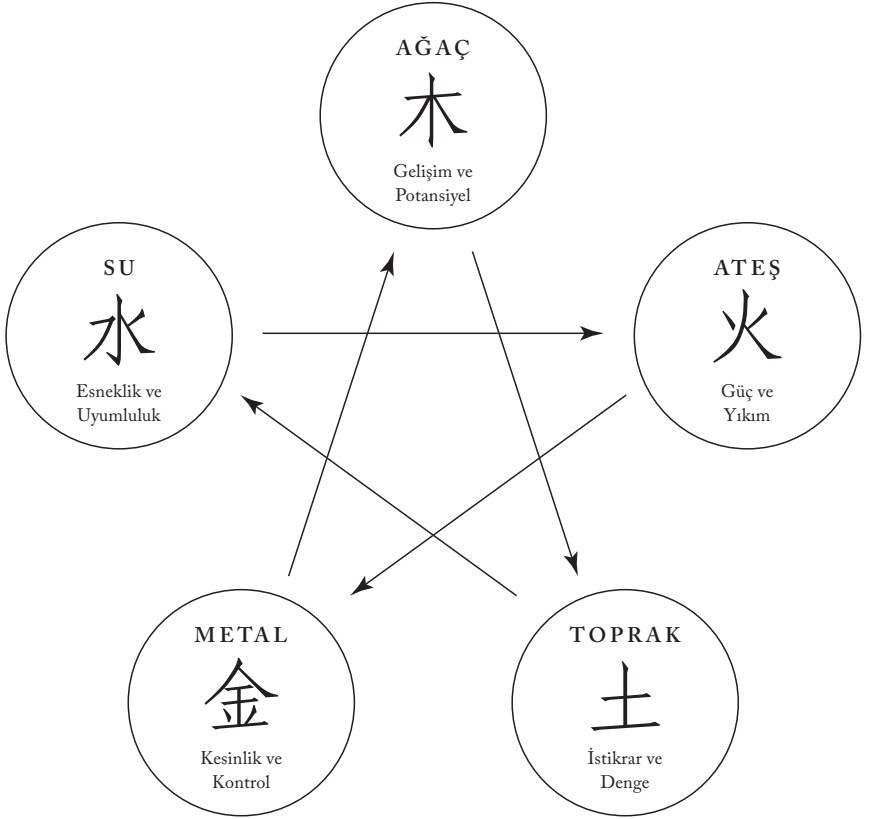
—ELIZABETH LIM, *Şafağı Ör ve Akşamı Çöz* romanlarının
New York Times çoksatan yazarı

XIRAN JAY ZHAO

DE MİR
DUL

Çeviren
Ceren Gürein

Ben istatistiğin bir parçası olmaktan çıkıp
bu hikâneyi yazacak kadar güçlü birine dönüşürken
başından beri yanımda olan
Rebecca Schaeffer'a.

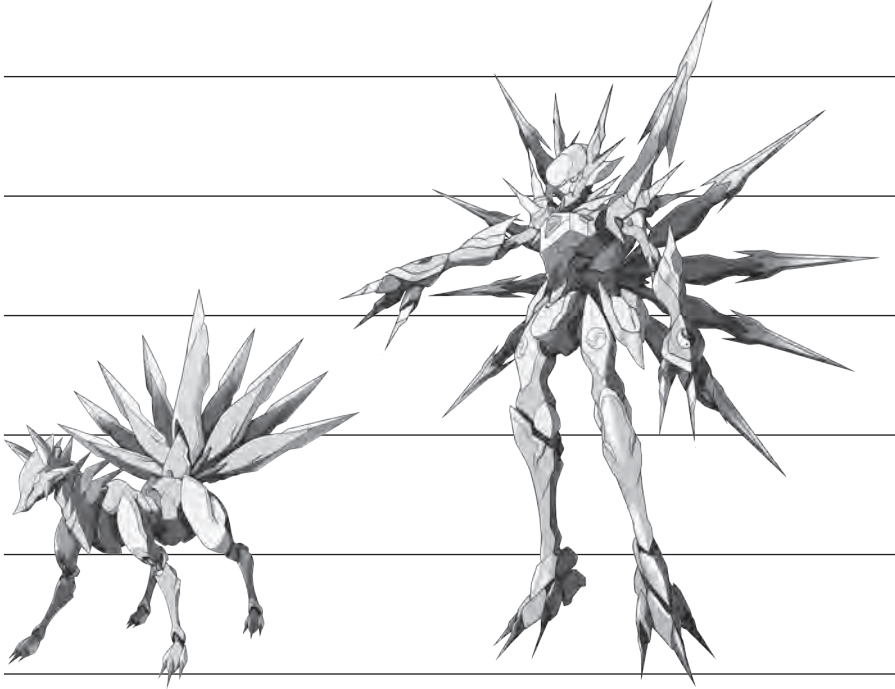

NİTELİK: AĞAÇ-TİPİ

AĞIRLIK SINIFI: PRENS-SINIFI

YANG PİLOTU: YANG GUANG

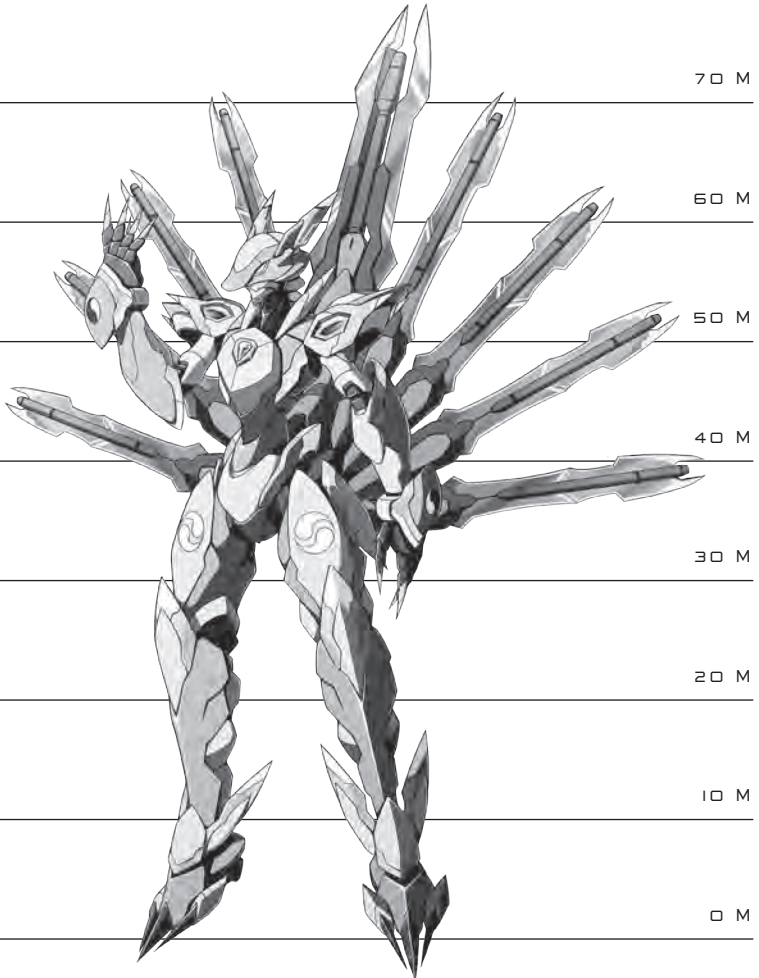
YİN PİLOTU: DEĞİŞKEN

STANDART FORM

ÜSTÜN FORM

DOKUZ KUYRUKLU TILKI

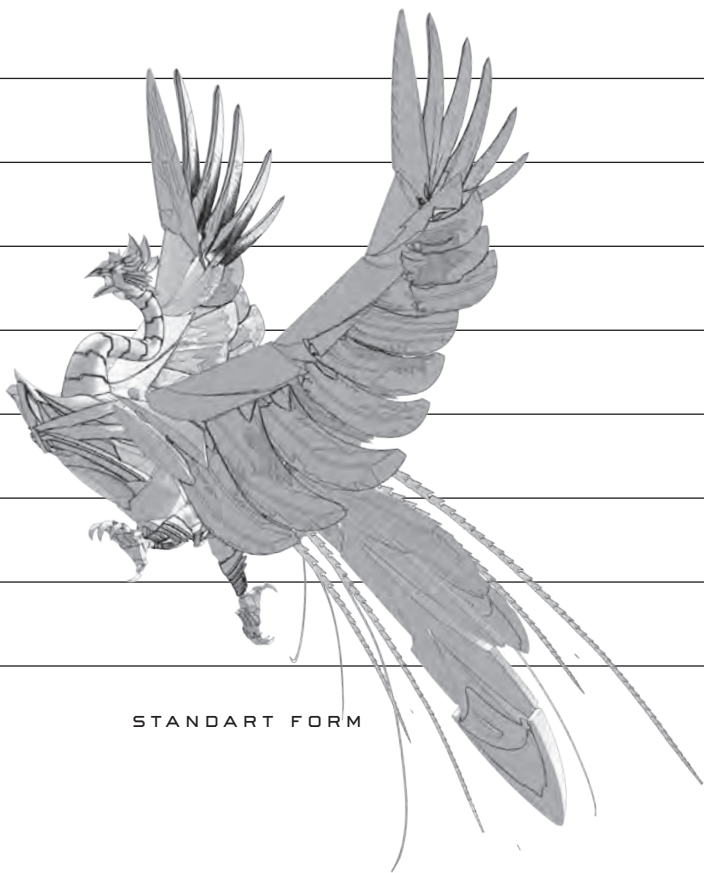
KAHRAMAN FORMU

NİTELİK: ATEŞ-TİPİ

AĞIRLIK SINIFI: KRAL-SINIFI

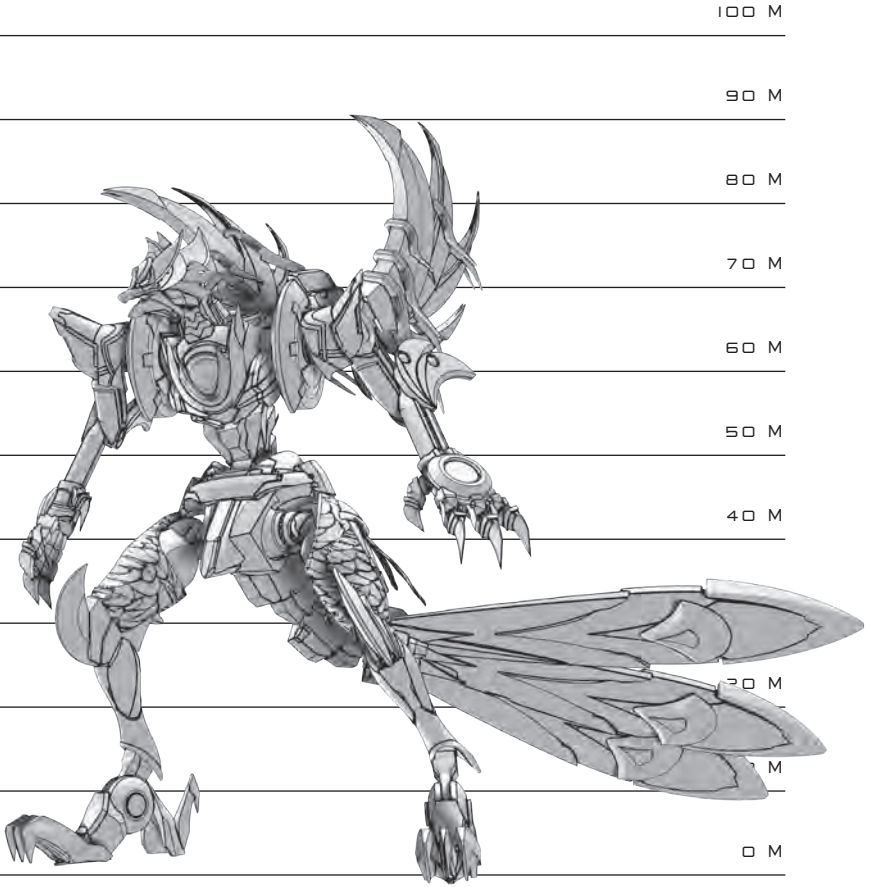
YANG PİLOTU: LI SHIMIN

YİN PİLOTU: WU ZETIAN

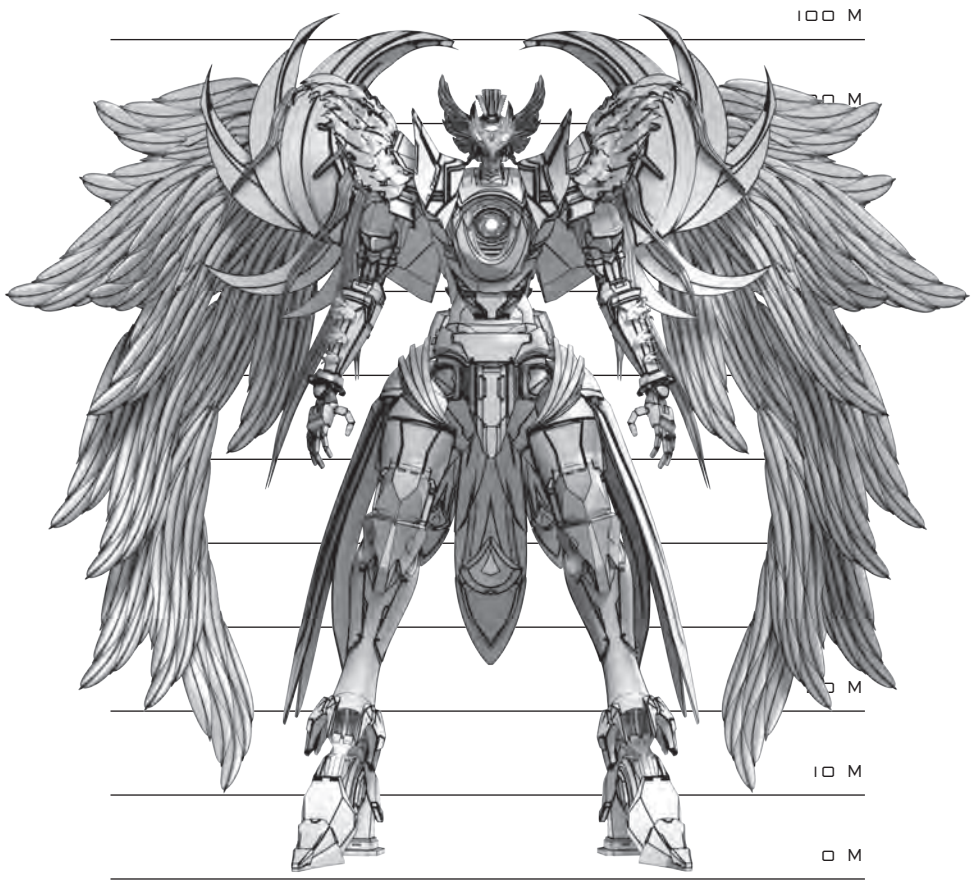

STANDART FORM

VERMİLYON KUŞU

ÜSTÜN FORM

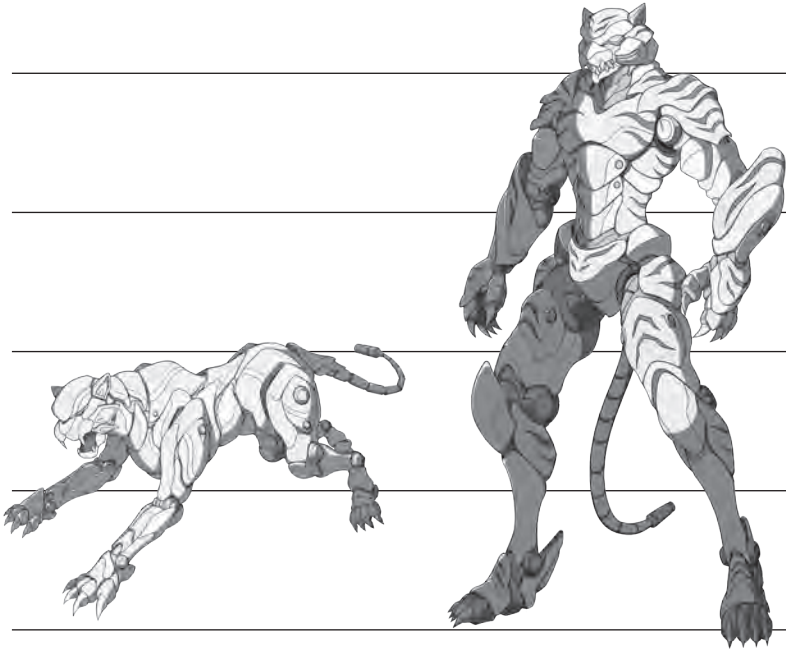
KAHRAMAN FORMU

NİTELİK: METAL-TİPİ

AĞIRLIK SINIFI: PRENS-SINIFI

YANG PİLOTU: YANG JIAN

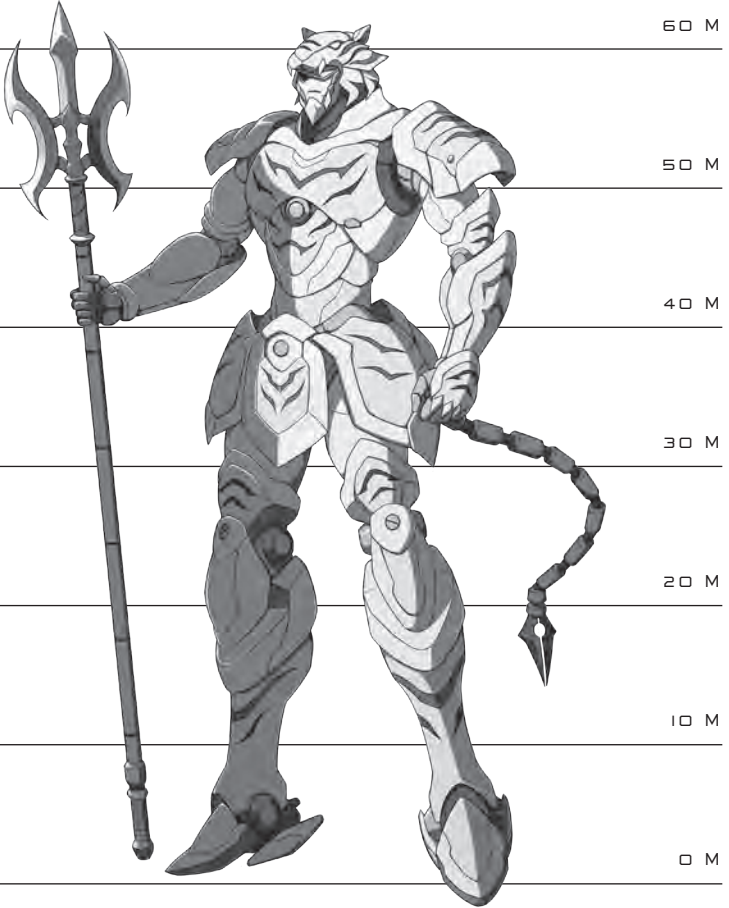
YİN PİLOTU: DUGU QIELUO

STANDART FORM

ÜSTÜN FORM

BEYAZ KAPLAN

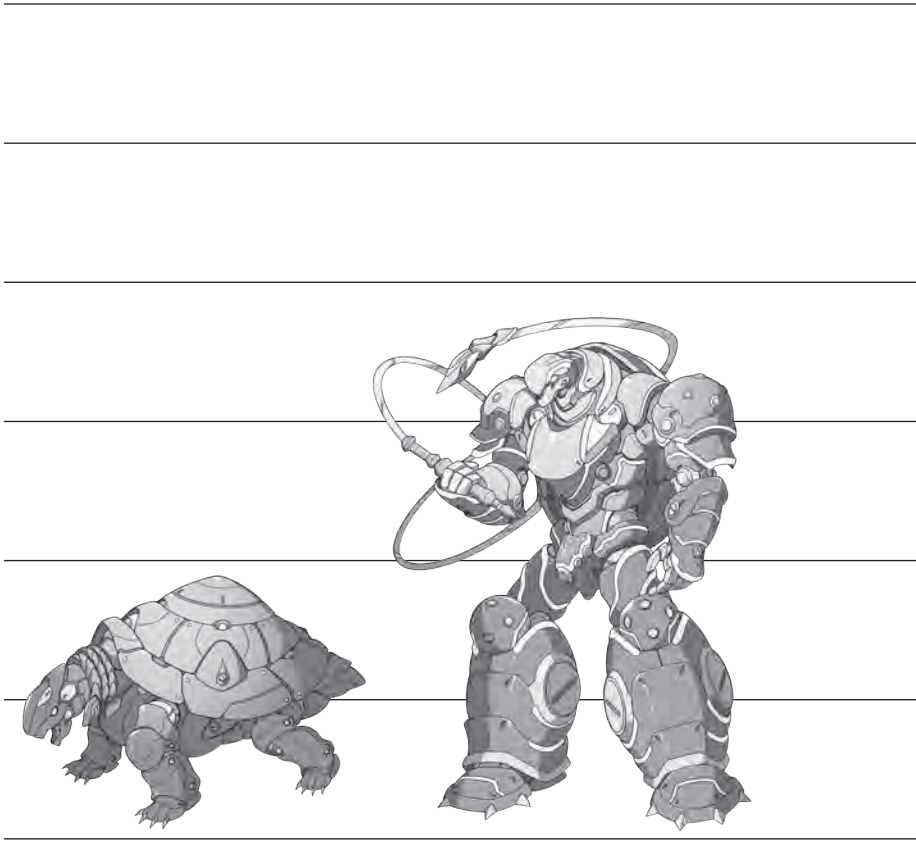
KAHRAMAN FORMU

NİTELİK: SU-TİPİ

AĞIRLIK SINIFI: PRENS-SINIFI

YANG PİLOTU: ZHU YUANZHANG

YİN PİLOTU: MA XIUYING

STANDART FORM

ÜSTÜN FORM

SİYAH KAPLUMBAĞA

60 M

50 M

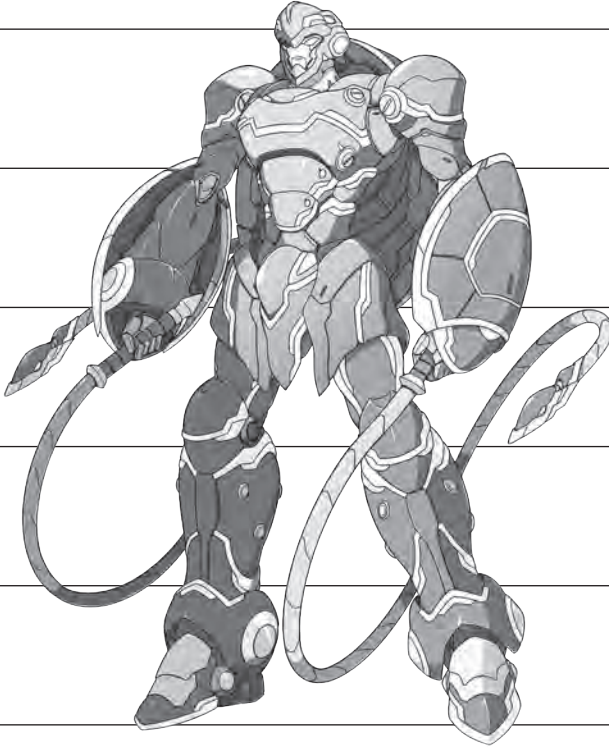
40 M

30 M

20 M

10 M

0 M

KAHRAMAN FORMU

Bu kitabın şiddet ve taciz sahneleri, intihar düşüncesi, cinsel saldırı (kitapta tasvir bulunmasa da), alkol bağımlılığı ve işkenceye ilişkin tartışmalar ve imalar içerdiğini lütfen göz önünde bulundurun.

Bu kitap, tarihsel fantastik ya da alternatif tarih değil, Çin tarihinin dört bir yanındaki kültürel unsurlardan ilham alan ve çok farklı yaşam koşullarında yeniden tasavvur edilen tarihsel figürleri içeren, tamamen farklı bir dünyada geçen fütürist bir hikâyedir. Bu tarihsel figürlerin yeniden tasavvurundaki amaç belirli bir döneme göre doğruluğu yansıtmak olmadığından, yetiştirilme tarzlarını ya da göreceli yaşlarını değiştirmek gibi önemli değişiklikler yapılmıştır. Güvenilir bir tarih görüşü elde etmek için lütfen kurgu dışı kaynaklara başvurun.

ÖNSÖZ

Hundunlar* geliyordu. Koca bir sürü, vahşi bölgede gümbür gümbür ilerliyor, gecenin karanlığında bir toz fırtınası koparıyordu. Ruh metalinden yapılmış toparlak, yüz­süz bedenleri, gümüş renkli yarımayın ve ışıltılı yıldızlarla dolu gökyüzünün altında parlıyordu.

Toy bir pilot, onlarla savaş meydanında karşılaşmak için sınırlarını yatıştırmak zorunda kalırdı ama bu manzara Yang Guang'ı etkilememişti. Çin Seddi'nin hemen dışında bulunan kendi gözetleme kulesinin dibindeki Krizalit'ini, Dokuz Kuy-

* Hundun veya Dijiang, orijinal olarak Çin mitolojisinin belirsiz bir varlığıdır. İnsanlıktan çok önce Dünya'da bir kaos varlığı olan Hundun'un herhangi bir çehreden yoksun yüzü, onun yön­süz hareketini temsil eder. Shanhai Jing'de (Dağlar ve Denizler Klasığı) Hundun, altı ayaklı, dört kanatlı ve yüzü veya gözü olmayan bir çuval şeklinde tanımlanır. Hundun kelimesi "kafa karışıklığı" olarak çevrilebilir ancak zihinsel olarak yoğun veya bir çocuk kadar masum birini de kapsar hâle gelmiştir. Tüm efsaneler arasında değişmeyen tek şey, Hundun'un iyilikseverlere olan nefretidir. Hundun'un ahlaksızlığı ve kötülüğü tercih ettiği, erdemli sayılanlara sırt çevirdiği söylenir. -çn

ruklu Tilki'yi*, harekete geçirtti. Yedi veya sekiz katlı bir bina kadar uzun ve dikenli yüzeyi yeşildi. Metalik pençeleri toprağı döverken yeryüzünü salladı.

Krizalitler sıradan savaş makineleri değillerdi. Yang Guang, elektrikli bir araba ya da hava aracı kullanır gibi onu bir direksiyon ya da kolla yönlendirmezdi. Hayır, *bizzat* o olmuştu. Fani bedeni bu gece savaşa götürdüğü cariyeye-pilota kollarını dolaşmış hâlde kokpitte hareketsiz otururken, zihni Dokuz Kuyruklu Tilki'nin her parçasına psişik olarak hükmederek ufuktaki yaklaşan sürüye doğru saldırmasını sağlıyordu. Faal görevdeki diğer Krizalitlerin siluetleri de her iki yanında hızla ilerliyordu.

Yang Guang, pilot koltuğu boyunca omurgasına saplanan, saç teli kadar ince akupunktur iğneleri aracılığıyla yaşam gücü olan ç'isini, Tilki'ye güç vermesi için yönlendirdi. Çi, yaprakların filizlenmesinden alevlerin parlamasına ve gezegenin dönüşüne kadar dünyadaki her şeyi ayakta tutan yaşam özüydü. Sadece kendi yaşam gücünü tüketmekle kalmayıp aynı zamanda Krizalit'in psişik bağlantısı aracılığıyla cariyeye-pilotununkini de emmeye başladı. O bunu yaparken, kızın zihni herhangi bir direniş gösterecek kadar güçlü değildi; onun zihninin derinliklerinde kaybolmuştu. Kızın parça parça hatıraları aklından rüzgâr misali geçerken onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Cariyeleri hakkında fazla bir şey bilmemek en iyisiydi. İhtiyacı olan tek şey, kızın ç'isinin kendininkiyle etkileşimiydi, bu da onun ruh basıncını artırarak bu kadar büyük bir Krizalit'e hükmetmesini mümkün kılıyordu.

Aynı sınıftan bir avuç Hundun, Tilki'nin içine sızıp onu öldürmeye can atan büyük metal böcekler gibi, önce Yang Guang'a

* Dokuz kuyruklu tilki, sihirli güçlere sahip ruhlar olarak tasvir edilen, Çin mitolojisinde geçen efsanevi bir tilki varlığıdır. Bu tilkiler genellikle muzip olarak tasvir edilirler, kendilerini güzel bir kadın kılığına sokma yeteneklerini kullanarak diğer insanları kandırırlar. Tilki ruhları ve dokuz kuyruklu tilkiler Çin folklorunda, edebiyatında ve mitolojisinde sıkça görülür. Hikâyeye bağlı olarak, tilki ruhunun varlığı iyi ya da kötü bir alamet olabilir. -ç71

ulaştı. Birbirinden farklı renkleri yıldız ışığının altında donuk görünüyordu. Ancak bazıları parlıyordu, ışık saçan darbeler ya da çatırdayan elektrik akımlarıyla vücutlarından silah hâline getirilmiş çi ışınları atıyorlardı. Yang Guang onların karşısına insan olarak çıksaydı, ev kadar büyük cüsseleriyle tepesine çöker ve onu ânında buharlaştırırlardı ancak oğlan Tilki'yi kullanırken ona zarar veremeyecek kadar küçüklerdi. Onları Tilki'nin pençeleriyle ezerken içini yabancı duygular kapladı: statik elektrik kadar hoyrat keder, dehşet ve öfke. Krizalitlerin Hundun kabuklarından tam olarak nasıl yapıldığını bilmiyordu –sadece en üst düzey mühendislerin bilmesine izin vardı– ama zanaatlarını yüzyıllarca geliştirmek bile pilotların bir Hundun'un dış gövdesini deldiklerinde yaratık ne hissediyorsa onu hissetmelerini sağlayan kusuru ortadan kaldıramamıştı.

Pilotlar bunu toplum içinde pek dillendirmezlerdi ancak bu dikkat dağıtıcı duygulara direnmek, savaşın şaşkırtıcı derecede özen gerektiren bir parçasıydı. Yang Guang, tam da kendini o duygulardan bu kadar iyi soyutlayabildiği için yaşayan en güçlü pilotlardan biriydi. Zihinsel saldırıya tam güç devam ederek Hundunları yumruklamayı sürdürdü. Tilki'nin dokuz kuyruğu, arkasında dokuz yeni uzuv gibi hışırdayıp gıcırıyor, daha büyük Hundunları yankılanan çınlamalarla tokatlayarak savuşturuyordu.

Yang Guang onlara acıymıyordu. Hundunlar, yaklaşık iki bin yıl önce insan uygarlığının zirvesini yerle bir eden ve insanlığı dört bir yana dağılmış kabilelere bölen, kozmostan gelen işgalcilerdi. Tanrıların yardımıyla Krizalit işçiliğini icat eden efsanevi kabile lideri Sarı Hükümdar olmasaydı, medeniyet asla belini doğrultamazdı ve gezegen çoktan Hundunların olurdu.

Kameralı dronlar, Tilki'nin etrafında kırmızı gözlü sinekler gibi vızıldıyordu. Bazıları İnsan Kurtuluş Ordusu'na aitti; diğerleri ise savaşı tüm Huaxia'ya* yayınlayan özel medya şirketleri-

* Huaxia başlangıçta, Sarı Nehir boyunca birçok farklı kabilelerden oluşan bir konfederasyondan yayılan Han Çinlilerinin atalarını tanımlıyordu.

nindi. Yang Guang, hayranlarını hayal kırıklığına uğratmamak için hataya yer vermeyerek tetikte olmaya devam etti.

“Dokuz Kuyruklu Tilki, sürüde bir Prens sınıfı var!” diye bağırdı bir ordu strateji uzmanı Tilki’nin kokpitindeki hoparlörden.

Yang Guang irkilerek harekete geçti. Bir Prens-sınıfı Hundun, Tilki’yle aynı ağırlık sınıfında yer alan nadir bir rakipti. Onu en az hasarla indirirse, yaratık yeni bir Prens-sınıfı Krizalit’e dönüştürülebilir ya da çığır açan teknoloji veya ilaç kılavuzları gibi bazı büyük armağanlar karşılığında tanrılara sunulabilirdi. Ayrıca galibiyet, savaş rütbesine büyük bir katkı sağlardı. Belki de sonunda, Huaxia’nın en iyi pilotu olmayı hak etmeyen, hüküm giymiş katil Li Shimin’i geçebilirdi.

Temiz bir atış için Yang Guang’ın Tilki’yi daha karmaşık bir forma geçirmesi gerekecekti.

En yakınındaki silah arkadaşına Tilki’nin ağzından, “Xing Tian, beni kolla!” diye seslenirken ç’i sesini savaş alanına duyurdu. “Dönüşeceğim!”

“Anlaşıldı Albay!” Xing Tian, meme uçlarının olması gereken yerde parlak sarı gözleri ve karnında parlayan bir ağzı olan Başsız Savaşçı* adlı Krizalit’ten bağırdı. Tilki’nin önüne geçip devasa bir ruh-metali baltasıyla Hundun sürüsünü hırpalamaya koyuldu. Yaratıklar ışık saçarak can verdi.

Buna karşılık rahatlayan Yang Guang, meydana getirebileceği en şiddetli ruh basıncıyla ç’i’sini Tilki’ye aktardı. Tilki’nin diken diken yeşil yüzeyinde ışık saçan çatlaklar oluştu.

Krizalitler, Hundun kabuklarından yapılmış olabilirdi ancak her yönden üstündüler. Hundunlar o kadar akılsızdı ki yaratıl-

Daha sonra, topluca Yi olarak anılan ve “barbar” gözüyle bakılan komşu halklardan ayrıştırılmak üzere Çin toplumunun medeniliğini vurgulamak için kullanılmıştır. -çn

* Xingtian olarak da bilinen Başsız Savaşçı, Yüce Tanrı’ya karşı savaşan ve başının kesilmesinden sonra bile pes etmeyen bir Çin tanrısıdır. Üstünlük mücadelesini kaybettiğinde kesilen başı, Changyang Dağı’na gömülür. Yine de başsız hâlde, bir elinde kalkan, diğerinde savaş baltası, göğüs uçlarını göz, göbek deliğiniyse ağız olarak kullanarak dövüğe devam eder. -çn

dıkları malzeme olan ruh metalinin potansiyeline ulaşır toparlak kütlelerden başka bir şeye dönüşemiyorlardı.

Ama insanlar bunu yapabiliyordu.

Yang Guang, Tilki'nin Üstün Form'unu hayal etti ve o biçime bürünüverdi. Tilki'nin uzuvları inceliyor uzadı, beli içeri çekildi ve omuzları geriye doğru kıvrılarak ona biraz daha insansı bir hava kattı. Dokuz kuyruğu mızrak kadar keskinleşti ve gerçek dokuz kuyruklu tilkilerin düşmanlarının gözünü korkutmak için kuyruklarını havaya kaldırdığı gibi, sırtının alt kısmından güneş ışınları misali yayıldılar. Tilki'yi dik tuttu; çi'si daha yüksek bir ruh basıncıyla iletildiğinden, onu iki ayak üzerinde dengeleyecek kontrole ve ustalığa sahipti. Bu hamle, bir silahla savaşması için Tilki'nin ön pençelerini serbest bıraktı.

Yang Guang, omzunun üstünden uzanarak pençesini Tilki'nin kuyruğunu oluşturan mızraklarından birinin etrafına sardı ve onu sırtından çekip aldı. Farklı boyutlardaki Hundunlardan meydana gelen sürünün içinden hızla geçiyordu ki Prens-sınıfı olanı gördü, sonra alçaldı ve yerden sıçradı. Mızrak, Hundun'un böceği andıran altı küçük bacağı dışında hiçbir sureti olmayan yuvarlak gövdesini delmeden önce, ayışığından yansıyan anlık bir parıltı saçarak gecenin karanlığında savruldu. Ruh metali, koca bir porselen deposunun patlaması gibi çarpıcı bir sesle paramparça oldu. Yang Guang, yaratığın çi dolu çekirdeğinin ışığı yanıp sönerken kendini Hundunların öfke ve dehşet seline hazırladı.

Parıldayan Hundun deryasını defeden diğer Krizalitler sevinç çılgınlıkları attı. Kameralı dronlar Prens-sınıfı kabuğun etrafını kuşatırken, Yang Guang, Huaxia genelinde halkın ekranlarının karşısında tezahürat yaptığını hayal edebiliyordu. Onu heyecanlandıran bu coşkuyla Tilki'nin içinde geriye sıçrayıp Hundun'a saplanan mızrağı sıyırdı. Ancak teması kestikten sonra bile zihninde yabancı bir korku geziniyordu.

Bu duygu cariyesinden geliyor, onun içinde bir dalga gibi zirveye tırmanıyordu.

Bu, cariyenin zihninin bedenine geri dönmeyeceğini adı gibi bildiği noktaydı. Artık bilinç dışında kalp atışına kadar kızla ilgili her şeyi kontrol ediyordu. Bağlantıyı kestiği anda, kalbinin atmasını sağlayacak hiçbir şey kalmayacaktı ve kız öbür tarafa geçecekti. Bundan kaçış yoktu.

Önemli olan, ailesinin sağlam bir tazminat almasıydı. Böylece Sarı Pınar'da* huzur bulurdu.

Kızın adını hatırlamıyordu. Zaten hatırlamamaya çalışmıştı. O kadar çok cariye-pilot olmuştu ki onların listesini tutmak zihnini felç edip dikkatini dağıtırdı. Ve dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Koruması gereken bir dünyası vardı.

Kız neye bulaştığını biliyordu. Onun yanında savaşmak için askere yazılmaya karar vermişti.

Yang Guang, hayranlarına anavatanlarının güvende olmaya devam edeceğine dair güvence vererek sürünün geri kalanını ezme ve mızraklamaya odaklandı.

Cariyenin asil fedakârlığı boşa gitmeyecekti.

* Çin mitolojisinde Sarı Pınar, ölülerin yeraltı krallığına verilen isimlerden biridir ve ismin, suyun derinden çıkarıldığında sarı görünmesinden geldiğine inanılmaktadır. -çn

I. KISIM

TILKİNİN YOLU

Dağda dokuz kuyruklu bir tilki görünümünde,
sesi bir bebeğin ağlamasını andıran bir
yaratık yaşar. İnsan etiyile ziyafet çeker.
-*Dağlar ve Denizler Klasîği* (山海经)

O KELEBEK, ÖLEN KIZ KARDEŞİM OLMASA İYİ OLUR

On sekiz yıl boyunca tek kaşım, beni acı verici ve korkunç bir ölüme satılmaktan kurtarmıştı.

Bugün onu bu lütufkâr hizmetten azat edecektim.

Eh, aslında bunu yapan *ben* değildim. Kız kardeşimin geride bıraktığı cımbız, Yizhi'nin elindeydi. Nemli orman toprağının üzerine serdiğimiz bambu hasırın üzerine diz çökmüş, çenemi kaldırken tüyleri birbiri ardına yoluyordu. Tenim sanki yavaş yavaş kül oluyormuş gibi yanıyordu. Yizhi'nin yarım toplanmış saçlarının kapkara tutamları, kaşlarımı alırken soluk renkli ipek cübbesine sürterek hışırdıyordu. Onunkinden çok daha keçeleşmiş ve kurumuş durumda olan kendi saçlarım, eski püskü bir paçavranın altında dağınık bir şekilde toplanmıştı. Paçavra yağ gibi koksa da önüme düşen tutamları yüzümden uzak tutuyordu.

Soğukkanlı bir tavır takınıyordum. Fakat hayatımın son günlerinde tutunacak bir dal olması için zihnime kazımak isteyerek Yizhi'nin nazik, odaklanmış yüz hatlarına çok uzun süre bakma hatasına düştüm. Midem kasıldı ve gözlerim yakıcı bir basınçla dolmaya başladı. Gözlerimi kısımaya çalışmak, yalnızca gözyaş-

larımın burnumun kenarlarından aşağı süzülmesiyle sonuçlandı; cidden, bu asla işe yaramıyordu.

Elbette, Yizhi fark etti. Bunun gözeneklerime yapılan saldırıya verilmiş bir tepkiden başka bir şey olduğunu düşünmesi için hiçbir nedeni olmamasına rağmen, sorunun ne olduğunu kontrol etmek için elindeki işi bırakıverdi.

Bunun birbirimizi son görüşümüz olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen.

“İyi misin Zetian?” diye fısıldadı, cımbız tutan eli, saklandığımız yerden çok da uzak olmayan şelalenin meydana getirdiği hafif nem girdabının içinde havada asılı kalırken. Altında oturduğumuz bodur ağaçların yanında akan dere, sesini kimsenin bizi fark etmeyeceği şekilde bastırıyordu.

“Ara vermeye devam edersen kesinlikle olmayacağım.” Şişmiş gözlerimi devirdim. “Hadi ama. Dayanabilirim.”

“Pekâlâ. Tamam.” Çatık kaşlarının yerini beni neredeyse savunmasız bırakan bir gülümseme aldı. Süslü ipek cübbesinin kollarıyla gözlerimi kuruladıktan sonra onları tekrar dirseklerine kadar sıvadı. Cübbesinin kolları zenginlerin giydiği türdendi; kullanışlı olamayacak kadar uzun ve gevşek. Beni her ziyaretinde onlarla dalga geçiyordum. Ancak dürüst olmak gerekirse, babasının onun ve yirmi yedi kardeşinin lüks marka olmayan herhangi bir şeyle evden çıkmalarına izin vermemesi onun hatası değildi.

Günlerce yağın yağmurun ardından havayı yeni yeni aydınlatan berrak güneş ışığı, nemli sıcak ve salınan yapraklardan oluşan gizli dünyamıza huzmeler hâlinde nüfuz ediyordu. Solgun kolları, ışık ve gölgeden oluşan bir örtüyle kaplıydı. İlkbaharın tadını alabileceğimiz kadar zengin olan baskın yeşil kokusu dört bir yanımızı kuşatıyordu. Yizhi'nin dizleri –bir de ciddi ve düzgün bir şekilde diz çökmüş hâlde oturuyordu– benim dikatsizce bağdaş kurmuş bacaklarımdan küçük ama aşılmaz bir uzaklıktaydı. Onun özel tasarım ipek cübbesi, benim evde dikilmiş tunik ve pantolonumun yıpranmış kaba hatlarıyla saçma bir

tezat oluşturuyordu. Onunla tanışana kadar kumaşın bu kadar beyaz ya da pürüzsüz olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kaşlarını daha hızlı almaya başladı. Hakikaten canım yanıyordu, sanki kaşım yavaş yavaş ikiye ayrılan canlı bir yaratıkmuş gibi, bu yüzden tekrar ağlayacak olursam şüphe uyandırmazdı.

Keşke onu bu işe bulaştırmak zorunda kalmasaydım ama belli bir noktadan sonra yansımamla yüzleşiş bunu kendi başıma yapmanın çok acı verici olacağını biliyordum. Karşımda tek gördüğüm ablam Ruyi olacaktı. Piyasa değerimi düşük tutan aşırı uzamış tüylerim olmadan, ona çok benzeyecektim.

Ayrıca bu hâlimle iki uyumlu kaş çıkarma konusunda kendime güvenmiyordum. Yani kaşlarım eşit olmazsa nasıl ölümüme gidecektim ki?

Yizhi'nin kucağındaki ışık yayan tabletin ekranını kaydırıp gečen ay beni ziyaret ettiğinden beri okulda aldığı notları okuyarak dikkatimi yakıcı sızıdan uzaklaştırdım. Ekranı her dokunuşum, onunla yeşillikler ve bahar sıcağıyla örtülü bir sınır dağında yalnız kalmaktan, dünyevi, sarhoş edici havanın aynı yoğun girdaplarını solumaktan daha müstehcen hissettiriyordu. Köyümün büyükleri, kızların bu ilahi aletlere dokunmaması gerektiğini söylerdi çünkü onların, ne bileyim, habis kadınlığımızla filan kutsallığını bozarmışız. Gökyüzündeki tanrılar sayesinde bu tabletler gibi teknoloji ürünleri, insanlığın Hundunlardan korkarak geçirdiği kayıp çağdan sonra yeniden yapılmıştı. Ama büyüklere ya da tanrılara ne kadar borçlu olduğum umurumda değildi. Sırf nüfusun "yanlış" yarısından olduğum için bana saygı duymuyorlarsa, ben de onlara saygı duymuyordum.

Ekran, Yizhi'nin yaprakların gölge düşürdüğü cübbesinin üzerinde ay gibi parlıyor, sahip olmamam gereken, küçücük dağ köyümün ötesinden gelen bilgilerle aklımı çeliyordu. Güzel sanatlar. Fen bilimleri. Hundunlar. Krizalitler. Parmaklarım tableti daha yakına getirmek için can atsa da ne o ne de ben hareket edemiyorduk; cihazın üzerindeki bir girintiden koni şeklinde bir neon süzölüyor ve benim için matematiksel açıdan ideal kaşları

yüzüme yansıtıyordu. Yizhi ve göz kamaştırıcı şehirli zımbırtıları asla hayal kırıklığına uğratmıyordu. Ailemin beni tek kaşım ile ilgili “son kez uyardığı” konusunda yalan söyledikten sonra dakikalar içinde bunu ayarlamıştı.

Gerçekte ne yapmama yardım ettiğini öğrendikten sonra ben de ne kadar nefret edeceğini merak ettim.

Başımızın üstündeki dallardan bir damlacık titreşerek düşüverdi. Yanağını sıyırıp geçti. O kadar dalmış ki farkına varmadı. Kıvrıdığım parmağımın tersiyle yüzündeki ıslak şeridi sildim.

Gözleri irkilerek kocaman açıldı. Şımartılmış, neredeyse solgun tenine renk geldi.

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Bunun yerine parmak uçlarımla ona dokunmak için elimi çevirerek göz kırptım. “Aman Tanrım. Yeni kaşlarım şimdiden karşı konulmaz mı?”

Yizhi her zamankinden daha yüksek bir kahkaha patlattı ve sonra parmaklarıyla hızla ağzını kapatıp iyice saklanmış olmamıza rağmen etrafına bakındı.

“Kes şunu,” dedi kahkahası giderek solarken. Gözlerini kaçırdı. “Bırak da işimi yapayım.”

Yanaklarına hücum eden inkâr edilemez pembelik, içimi bir anlık suçluluk duygusuyla yakıp geçti.

Söyle ona, diye yalvardı zihnim.

Fakat olabildiğince gelişigüzel bir şekilde elimi indirdim ve okul notlarında yeni bir bölüme, Hundun saldırılarının istatistiksel dinamikleriyle ilgili bir sosyal bilimler konusuna geçtim.

Neden ona anlatarak görevimi tehlikeye atacaktım ki? Yizhi sahip olduğumuz bu ilişkiye ne gözle bakarsa baksın, bunu çok ciddiye alma hatasına asla düşmemiştim. O, kelimenin tam anlamıyla Huaxia’daki en zengin adamın oğluydu ve ben de uçan motoruyla gidebileceği en uzak yerde biraz kafa dinlerken tesadüfen tanıştığı, sınır bölgesinde yaşayan sıradan bir kızdım. Biri bizi birlikte yakalasa, ailesinin onuru uğruna bir domuz kafesine tıklıp boğulacak olan o değildi. Aşmamamız gereken hiçbir çizginin yakınından bile geçmemiş olmamızın bir önemi yoktu.

Dikkatim, dudaklarına kaydı ve bakışlarım narin kıvrımlarında gezinirken aklıma ne kadar yumuşak göründüklerine yüksek sesle hayret ettiğim zaman geldi. Dört adımlı peeling ve nemlendirme rutini sayesinde olduğunu itiraf ettiğinde o kadar çok gülmüştüm ki dudaklarına dokunduğumda gözlerimden yaşlar gelmişti ve sonrasında gülmeyi bırakmış, ona fazlasıyla yakın bir şekilde yalnızca gözlerinin içine bakmıştım.

Ardından hemen geri çekilip konuyu değiştirmiştım.

Onunla hiç yaşayamayacağım şeyleri düşünmek içimdeki hassas, narin bir parçayı sızlatsa da bunun onun için bir oyundan başka bir şey olmama ihtimalini göz ardı etmemiştim ve edemezdim. Tatil günlerinde ziyaret ettiği tek köylü kızı olmadığım ihtimalini de. Ona teslim olduğum an, kusursuz cübbesinin ipek kuşağını bağlayıp yüzüme gülecek; onun için önemsiz olan bir şey benim için ölüm kalım meselesiyken bile yine de tatlı gülümsemesine ve fısıldadığı sözlere hipnotize olabilmemle eğlenecekti.

Belki de bunu daha da heyecan verici kılan, son üç yıldır her ay sonu çıkagelmesini sağlayan şey benim dikkatimdi.

Gerçek emellerini asla bilemezdim. Ki bu sorun değildi. Duygularıma boyun eğmediğim sürece, oynanabilecek hiçbir oyunu da kaybedemezdim.

Ancak gerçekçi olmak gerekirse, şu anda tüm köyüm bizi burada bulsa bile ailem beni şimdi boğmazdı. Sonunda istediklerini yapıyordum: Beni orduya cariyeye-pilot olarak satabilmeleri için kendime çekidüzen veriyordum. Tıpkı kız kardeşimi sattıkları gibi.

Kuşkusuz, benim daha büyük, daha ölümcül planlarımdan haberleri yoktu.

Yizhi kaşlarımın alt taraflarına doğru ilerlerken, parmağım ders notlarındaki Hundun-Krizalit savaşından bir resmin üzerinde gezindi. Krizalit, Beyaz Kaplan*, o kadar biçimli ve canlı

* Çince'de Baihu olarak bilinen Beyaz Kaplan, ekliptik boyunca Çin takımyıldızları arasında görünen ve dört ana yönün koruyucusu kabul edilen, dört mitolojik yaratığı temsil eden Dört Simge'den biridir. Batı'nın Beyaz Kaplanı olarak da adlandırılır. Batı yönünü ve sonbahar mevsimini temsil eder. -ç11

renkliydi ki bir zamanlar yuvarlak, suretsiz bir Hundun kabuğu olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Dönüşümünün en üst seviyesi olan Kahraman Formu'ndayken çekilen fotoğrafında, pürüzsüz, süt beyazı camdan yapılmış, insanı andıran bir kaplan savaşıya benziyordu. Zırh benzeri parçalarının kenarları parlak yeşil ve siyah çizgilerle süslenmişti ve ağaçtan daha uzun bir baltalı kargıyı kaldırırken renkler bu hareketle bulanıklaşıyordu. Ordunun tanıtımlarda kullanmayı en sevdiği Krizalit'i ve ona bakarken rahatsız olmuyordum. Zihinsel olarak ona bağlı olan erkek-kız çifti, Dengeli Eşleşme olarak geçiyordu. Diğer çoğu durumdaki kadın pilotun aksine, oğlanın zihninin kızını tüketme ve savaş sona erdiğinde onu öldürme riski çok düşüktü.

Ailemiz onu ikinci en güçlü rütbe olan bir Prens-sınıfı pilotun yanında savaşa katılmaya zorladığında, ablamın da bu şekilde öleceğinden korkmuştum. Ama savaş alanına adımını bile atamamıştı. Pilot onu geleneksel, fiziksel şekilde öldürmüştü. Nedeni neydi, bilmiyordum. Ailemiz yalnızca onun küllerini geri almıştı. Seksen bir gündür harap hâldeydiler... Çünkü bel bağladıkları o büyük savaş zayıfatı tazminatını alamamışlardı.

Çok komikti. Ablam bütün hayatını önemsenerek geçirmişti.

Ruyi ne zaman evlenecek?

Ruyi evlenmek yerine askere mi yazılacak?

Aman aman, Ruyi güneşte çok mu kaldı? Teni biraz kararmaya başlamış.

Ama ölüm haberi yayıldığı anda bir daha ondan bahsedemememişti. Kimse külleriyle ne yaptığımı sormamıştı bile. Yanımızdaki derenin onu alıp götürdüğünü sadece Yizhi ve ben biliyorduk. Yizhi, ablam ve benim aramda küçük bir sırdı bu.

Yukarı baktığımda, Yizhi'nin arkasındaki bir dalda sallanan gerçek bir kelebek krizalitiyle karşılaştım. Krizalitler, isimlerini onlardan almıştı, bu yüzden pilotların öldükten sonra kelebeğe dönüştükleri söylenirdi. Eğer bu doğruysa, bu kelebeğin kız kardeşim olmamasını umut ediyordum. Buradan çok çok uzaklara, sürekli birilerini kınayan köy büyükleri, meraklı dedikodular,

açgözlü akrabalar ya da pislik pilotlar tarafından ulaşılamayacak bir yere gittiğini umuyordum.

Bir süredir krizalitinde kıvranan yeni dönüşmüş bir kelebek üst yüzeyden çıkmaya başladı. Sonunda zarı yırttı. Baş aşağı duruyordu. Kıpır kıpır antenleri dışarı fırladı. Büyük finalde, açan bir çiçek gibi krizalitinden tamamen sıyrıldı.

Kelebekler bu ormanda yaygın olduğundan bu o kadar da özel bir manzara değildi.

Ancak bu kelebek kanatlarını açtığında desenler uyuşmuyordu.

“Vay canına.” Daha dik oturdum.

“Ne oldu?” Yizhi omzunun üzerinden baktı.

“Şu kelebeğin iki farklı kanadı var!”

Yizhi de şaşkınlık dolu bir ses çıkardı, bu da bunun sınırda yaşayan bir köylü olduğum için bilmediğim normal bir hadise olmadığı anlamına geliyordu. Bana kaşlarımın neredeyse bittiğini söyledi ve ardından kelebeğin yakınlştırılmış bir videosunu çekmek için tabletini kaldırdı.

Gözlerimiz bizi yanıltmamıştı. Bir kanat siyah üzerine beyaz noktalı, diğeriye beyaz üzerine siyah noktalıydı: Tıpkı yin-yang sembolü gibi. Bu kelebeklere de tam olarak bu isim verilmişti ama hem yin hem de yang kanatlısını hiç görmemiştim.

“Bu nasıl olabilir?” Ağzım açık bir şekilde bakmaya devam ettim.

Yizhi’nin gülümsemesi genişledi. “Soruların olduğunda ne yapacağını biliyorsun.”

“‘Araştır,’ diyorsun. Anladım.” Yizhi’nin tabletindeki arama motorunu bana öğrettiği gibi açtım. Kullanımı zor değildi –sadece sorumun anahtar kelimelerini girmem gerekiyordu– fakat gerçeküstü ve ürkütücüydü; şehirlerdeki âlimlerin tanrıların yeterince armağan sunduğumuzda yeryüzüne gönderdiği şifreli kılavuzlardan yeniden düzenlediği tüm bilgilere sadece birkaç dokunuşla erişmek mümkündü.

Arama sonuçlarında çıkan akademik yazıya büyük bir dikkatle gözlerimi kısarak baktım. Yizhi’nin ders notlarını okumak-

tan çok daha zor olsalar da onları kendi başıma çözmeye kararlıydım. “Görünüşe göre farklı kanatlara sahip olması bir kelebeğin... Hem erkek hem de dişi olduğu anlamına geliyormuş.” Çatık kaşlarım yukarı kalktı. Bu cümle karşısında ağzım açık kaldı. “Bu mümkün mü?”

“Ah, tabii, doğada biyolojik cinsiyetin her türlü varyasyonu bulunur.” Yizhi bambu hasırda yanıma emekleyip cübbesini altımızdaki gri toprağın üzerinden topladı. “İhtiyaçlarına göre cinsiyet değiştirebilen yaratıklar bile var.”

“Ama sanıyordum ki...” Hızlıca gözlerimi kırıştırdım. “Dişilerin temel çi’leri yin esaslı olduğu için dişi olduklarını, erkeklerin de temel çi’leri yang esaslı olduğu için erkek olduklarını sanıyordum.”

Yin ve yang, evreni hayata döndüren karşıt güçleri temsil ediyordu. Yin soğuk, karanlık, yavaş, pasif ve dişil olan her şeydi. Yang ise sıcak, parlak, hızlı, aktif ve eril olan her şeydi.

En azından annem öyle demişti.

Yizhi omuz silkti. “Hiçbir şey o kadar kalıplaşmış olamaz sanırım. Yang’ın içinde her zaman bir parça yin ve yin’de de bir parça yang vardır. Sembolün kendisi öyle bir kere. Şimdi düşünüyorum da eminim insanların bu kelebek gibi doğduğu ve hangi cinsiyete ait olduklarının tam olarak belirlenemediği durumlar bile vardır.”

Gözlerim daha da irileşti. “Bu insanlar pilot olsaydı hangi koltukta otururlardı?”

Her Krizalit aynı oturma düzenine sahipti. Kızlar alttaki yin koltuğuna otururken, erkekler arkalarındaki biraz daha yüksekteki yang koltuğuna geçip kollarını kızların etrafına dolardı.

Yizhi bambu hasıra hafifçe vurdu. İnce kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı. “Hangi cinsiyete daha yakınlarsa ona?”

“Bu da ne demek şimdi? Hangi durumda koltuk artık işe yaramazdı?” diye inatlaştım. “Zaten sistem için cinsiyet ne diye bu kadar önemli ki? Pilotluk tamamen zihinsel bir şey değil mi? Öyleyse neden her zaman güç için feda edilmesi gereken kızlar oluyor?”

“Ben... bilmiyorum.”

Buna verecek geçerli bir cevap bulmaya çalışırken kırmızı bir uyarı kutusuyla karşılaştım.

UYARI: YETERSİZ İZİN
SONUÇLAR KISITLANDI

“Ah, Krizalit işçiliğiyle ilgili hiçbir şey aratamazsın. İnsanların kaçak birimler kurmalarına izin veremezler.” Yizhi tableti devraldı.

Onu elimden çekip almasına izin verdim. Hem yin hem de yang kanatlı kelebeği pürdikkat izliyordum.

Dişi. Bu etiket benim için ne yapıp ne yapamayacağımı dikte etmekten başka hiçbir şey yapmamıştı: İzinsiz bir yere gitmek yok. Açık giyinmek yok. Çok yüksek sesle veya kaba konuşmak ya da eğer erkekler konuşuyorsa herhangi bir şekilde konuşmak yok. Hayatımı göze ne kadar hitap ettiğimin sürekli olarak farkında olmadan yaşamak yok. Bir koca için ardı ardına erkek evlat doğurmak ya da bir oğlana zafere ulaşma gücü vermek için bir Krizalit’te can vermekten başka bir gelecek yok.

Sanki tüm varlığımı sınımsız saran bir kozanın içindeydim. Bana kalsa o kelebek gibi var olur, görenlerin bana öylece basit bir etiket yapıştırmalarına izin vermezdim.

“Yizhi, kızların doğal olarak kendilerini feda etmeye yatkın olduklarına inanıyor musun?” diye mırıldandım.

“Eh, bu doğru olamaz çünkü sen bir kızsın ve böyle bir şey yapmana imkân yok.”

“Hey!” Kasvetimden sıyrılarak bir kahkaha patlattım.

“Ne? Yalan mı?” Ellerin kalçalarına yerleştirdiğinde cübbesinin kolları düştü.

“Tamam, peki! Yalan değil.” Sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Ardından dudaklarımdaki kıvrım silindi.

Başkası için yaşayıp acı çekmezdim ama kız kardeşimin intikamını almak için ölürdüm.

Yizhi her şeyden bihaber gülümsedi. "Ama dürüst olmak gerekirse, hayatına değer vermenin yanlış bir tarafı yok. İstedığın şey için savaşmanın da. Bunu takdire şayan buluyorum."

"Vay canına." Keyifsizce alay ettim. "Kaşlarım artık gerçekten o kadar büyüleyici mi?"

Yizhi güldü. "Sana yalan söyleyecek kadar cesur değilim, bu yüzden itiraf etmeliyim: Geleneksel tarzda çok daha güzel görünüyorsun." Gülümsemesi yumuşadı. Gözleri, geceleri yıldızları yansıtan göletler gibi ışığın yer yer böldüğü gölgede parlıyordu. "Fakat hâlâ benim tanıdığım Zetian'sın. Nasıl görünürsen görün dünyanın en çekici kızısın bence."

Kalbim sıkışıp çatladı.

Bunu yapamazdım. Ona gerçeği söylemeden gidemezdim.

"Yizhi," dedim duman kadar karanlık bir sesle.

"Affedersin, yoksa seni-? Ah, hayır. Bu çok mu garipti?" Dudaklarından titrek bir kıkırdama döküldü. "'Bir' ile 'orta yaşlı bir adamın onun için gülümsemeni istemesi' arasında derecelendirmen gerekirse, bu seni ne kadar rahatsız etti?"

"Yizhi." Sanki bu onu söyleyeceklerime hazırlayabilirmiş gibi ellerini tuttum.

Sessizleşerek şaşkınlıkla birleşen ellerimize baktı.

Ve söyleyiverdim. "Cariye-pilot olarak askere yazılacağım."

Ağzı açık kaldı. "Hangi pilotun yanında?"

Dudaklarımı aralasan da o şerefsizin adını söyleyemiyorum. "Onun yanında."

Sorgularcasına gözlerime baktı. "Yang Guang'ın yanında mı?"

Başımla onaylarken suratımdaki tüm kan çekildi.

"Zetian, adam ablanı öldürdü!"

"Tam da bu yüzden gidiyorum." Yizhi'nin ellerini uzağa fırlattım ve paçavranın örttüğü topuzumdan uzun, ahşap bir saç tokası çıkardım. "Onun güzel, cezbedici cariyesi olacağım. Sonra da..." saç tokasını parçalara ayırıp içindeki keskin kısmı gösterdim, "uykusunda boğazını keseceğim."